בברכות דס"א כשהוציאו את ר"ע להריגה הי' זמן ק"ש והי' מאריך באחד עד שיצאתה נשמתו באחד וצ"ב למה רצה דוקא שתצא נשמתו באחד ולא בכל ק"ש ובס' בני שמואל ויחי הביא בשם ג"א דאי' בתענית דכ"ב כאשר יורו המורים למלך יאשי' כי ניחא נפשי' אתי ירמי' לשיולי בי' חזי דהוי מרחשן שפתיו אמר דלמא ח"ו אגב צערו אמר מלתא כלפי שמיא גחין עליו ושמע שאמר צדיק הוא ה' ע"ש והנה אחז"ל בפסחים דברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד צריך לומר בחשאי ע"כ דאג ר"ע דלמא יהי' זמן יציאת נשמתו בבשכמל"ו ויהי' מוכרח לומר בחשאי ונמצאו יאמרו דח"ו אגב צערי' אומר דברים כלפי מעלה ע"כ האריך באחד שיהי' יציאת נשמתו באחד קודם בשכמל"ו:

בשבת פ' שואל אמר ר"ח לדבתהו כי אתיא עניא אקדים לי' ריפתא כי היכא דלקדמו לבניך א"ל מילט קא לייטת לי ודקדקו דלמה כפלה המלות מילט קלייטת דמשמע דקללה ב"ב קללות וראיתי בשם ג"א עפימ"ש חז"ל בשבת גמירא דצורבא מרבנן לא מיעני ופריך והא קחזינן דמיעני ומשני אהדורי אפתחא לא קמהדרי ע"ש שפיר א"ל אשתו מילט קלייטת לי ר"ל ב' קללות אחד שיהי' בני' עניים וגם שלא יהי' תלמידי חכמים דבלא"ה לא קמהדרי אפתחא:

בחגיגה דכ"ו בענין לחם הפנים שמגביהין אותו ומראין אותו לעולי רגלים ואומרים להם ראו חיבתכם לפני המקום סילוקו כסידורו דאריב"ל נס גדול נעשה בלחה"פ כסידורו כך סילוקו שנאמר לשום לחם חם ביום הלקחו והקשו דמה נשתנה הנס של לחה"פ מיו"ד ניסים שנעשה בביהמ"ק ובמה נראה חיבה בלחה"פ יותר מכל הניסים דביהמ"ק וראיתי בס"א בשם ר"מ מטיקטון ז"ל דאי' במס' יומא דע"ז שאלו תלמידיו את רשב"י מ"מ לא ירד המן פ"א בשנה א"ל אמשול לכם למה"ד למלך שהי' לו בן יחיד פסק לו מזונותיו פ"א בשנה ולא קיבל את פני אביו אלא פ"א בשנה והצטער אביו ע"ז עמד ופסק לו מזונותיו בכל יום והי' מקבל פני אביו בכל יום כך ישראל מי שי"ל אשה וה' בנים הי' דואג ואומר שמא לא ירד המן למחר ונמצא כולנו מתים ברעב וע"כ כולם מכוונים לבם לאביהם שבשמים ועוד שיהי' להם תמיד פת חמה ע"ש נמצא יש ב' טעמים שלא ירד המן פ"א בשנה אחד שיהי' אוכלים אותו כשהיא חם והשנית שיכוונו לבם לאביהם שבשמים והנה באמת יש ראי' דהתירוץ הראשון היא עיקר דאי כטעם השני שיהי' אוכלים כשהיא חם הרי מצינו בלחה"פ שהי' בו נס כסידורו כך סילוקו א"כ גם במן הי' יכול להיות שיהי' חם ביום אחרון כיום הראשון וע"כ דהטעם הראשון עיקר משום חיבתן של ישראל שהשי"ת י"ל געגועין עליהם שיקבלו פניו בכל יום ויכוונו לבם לאביהם שבשמים וז"כ הש"ס שהראו הלחה"פ לעולי רגלים שהי' חם כיום סילוקו וע"כ מזה מוכח חיבתכם לפני המקום ולכך לא ירד המן פ"א בשנה שהקב"ה רוצה לקבל פניהם בכל יום כנ"ל:

ועפי"ז י"ל בביאור המסורה בפ' שלח אל תיראו את עם הארץ כי לחמנו הם. זה לחמנו חם הצטידנו אותו מבתינו ביום צאתנו. בנפשינו נביא לחמנו. לחמינו נאכל ושמלותינו נלבש רק למען יקרא שמך עלינו דהנה באלשיך פי' הפסוק שמע ישראל אתם קרבים היום למלחמה ר"ל דעצם המלחמה הי' רק ל"ה אבל אתם רק קרבים למלחמה וצ"ע כיון דלהשי"ת המלחמה למה צריכין ישראל לקרוב כלל להמלחמה הכי מעצור ל"ה להמיתם אך הענין כמ"ש בשלה"ק בפסוק כי תאמר בלבבך רבים הגוים האלה ממני איכה אוכל להורישם לא תירא מהם כו' ר"ל כשתאמר בעצמך דעפ"י הטבע א"א להלחם עם אוה"ע כי רבים הם זולת מה שאתה תמים בחוקי בהשי"ת ואתה משעבד לבך לאביך שבשמים שהוא יעזור לך עי"ז באמת לא תירא מהם ע"ש וא"כ כל הכוונה במה שילכו ישראל להמלחמה רק לשעבד לבבם להקב"ה כמשאחז"ל בר"ה דכ"ד בפסוק והי' כאשר ירים משה כו' אלא בזמן שהיו משעבדין את לבם לאביהם שבשמים היו מתגברין וז"כ הפסוק אל תיראו את עם הארץ כי לחמנו הם ר"ל כמו הלחם היינו המן שהקב"ה נותן לנו בכל יום ואין נותן לנו פ"א בשנה ומי שי"ל אשה וה' בנים דואג שמא לא ירד המן ונמות כולנו ברעב והוא רק לכוון לבנו לאבינו שבשמים כמו כן המה האומות שהשי"ת רוצה שנלחם עמם שעי"ז נשעבד לבינו להקב"ה. והוקשה להמסורה דמנ"ל דלכך לא ירד המן פ"א בשנה דיכוונו לבם להקב"ה דלמא שיהי' להם לחם חם כתירוץ השני ע"ז תירץ המסורה זה לחמינו חם הצטידנו אותו מבתינו ביום צאתנו ומרמז על לחה"פ שהי' חם ביום הלקחו כמו נתינתו וכ"כ באו"י שלא וא"כ בשביל זה ל"ה צריך שילך המן המן בכל יום דיוכל להיות תמיד חם כמו בלח"פ וא"כ קשה ומ"ש בנפשינו נביא לחמנו ר"ל שיהי' לנו דאגת המן בנפשינו דמי שי"ל ה' בנים ידאג דלמא לא ירד המן ונמות כולנו ברעב ע"כ כתירוץ הראשון דרצון השי"ת הי' שיהי' לחמינו נאכל ושמלותינו נלבש רק למען יקרא שמך עלינו ר"ל רק באופן זה שנשעבד לבינו להשי"ת ויקרא שם ה' עלינו א"ס:

בשבת ד"כ הקשו התוס' דל"ל קרא דמותר להבעיר במדורת בית המוקד פי"ל מבמועדו דל"ל דקמ"ל דאפילו איברים ופדרים דיוכל להקריב במוצאי שבת דיוכל להקריבן בשבת כדאי' בפסחים דס"ט [illegible]